

## Arrest

nr. 124 866 van 27 mei 2014  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 november 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 31 juli 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 10 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Eveneens op 2 december 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan op 13 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“de heer*

*Naam: (...)*

*Voornaam: (...)*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: (...)*

*Nationaliteit; Armenië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. De verwerende partij stelt dat zij in het kader van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dat de vordering, gelet op deze gebonden bevoegdheid, niet ontvankelijk is. Daarbij stelt de verwerende partij dat uit de bespreking van het middel blijkt dat geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk wordt gemaakt en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van het middel door de Raad.

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er kan niet zonder meer worden gesteld dat het beroep onontvankelijk zou zijn omdat de verwerende partij enkel een gebonden bevoegdheid heeft.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

*"Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.*

*Immers:*

*Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:*

*"Verbod van foltering*

*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "*

*Een terugkeer naar Armenië zou voor verzoeker om politieke redenen een risico inhouden op schending van art. 3 EVRM.*

*Het is niet omdat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen, dat er geen risico bestaat op schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Armenië. Het toepassingsgebied van art. 3 EVRM is immers mimet dan dat van de bepalingen waarop de asielinstanties zich baseren bij de behandeling van asielaanvragen.*

*Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:*

*"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven*

*1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

*Een terugkeer naar Armenië zou voor verzoeker zijn recht op eerbiediging van zijn privé- , familie- , en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.*

*Verzoeker heeft een duurzame relatie met een vrouw waarmee hij een gemeenschappelijk kind heeft, m.n. A.(...) S.(...), °(...) te (...). Zijn partner, mevr. S.(...) M.(...), geboren te (...) op (...), is in het bezit van een BIVR houdende definitief verblijf. (zie bijlagen 3-4)*

*Verzoeker en zijn partner hebben bovendien een wettelijke samenwoning afgesloten op 02.04.2013. (bijlage 5)*

*Indien verzoeker verplicht wordt terug te keren naar Armenië, zou de gezinscel doorbroken worden.*

*Daarbuiten zijn er nog andere redenen voorhanden die het voor verzoeker feitelijk onmogelijk maken terug te keren naar Armenië.*

*Verzoeker en zijn partner gaan een nieuwe aanvraag indienen bij de stad Sint-Truiden om in het huwelijk te kunnen treden. Gelet op de gewijzigde gezinssamenstelling, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand dit redelijkerwijs niet weigeren.*

*Hoogstwaarschijnlijk zal na deze aanvraag tot huwelijksvoltrekking er een nieuw onderzoek gevoerd worden naar eventueel schijnhuwelijk. Tijdens deze procedure is het van belang dat verzoeker ter beschikking blijft van de bevoegde instanties en kan bijgevolg niet naar Armenië terugkeren.*

*Ook het feit dat verzoeker hier bijzonder goed is geïntegreerd en het centrum van zijn belangen duidelijk hier gevestigd is, maakt het voor verzoeker onmogelijk of minstens zeer moeilijk om terug te keren naar Armenië.*

*In de bestreden beslissing zegt de verwerende partij: "Betrokkene legt trouwens geen enkel stavingsstuk voor m.b.t. zijn vermeende integratie. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen zou kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980."*

*In dit verband verwijst verzoeker naar de vele getuigenverklaringen die ook werden neergelegd in het kader van de eerste aanvraag tot huwelijksvoltrekking. Deze verklaringen zijn duidelijke bewijzen van de integratie van verzoeker. (bijlage 6)*

*Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.*

*Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.*

*De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.*

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 en artikel 8 van het EVRM.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.*

*In afwachting van een arrest van de RvV inzake het beroep tegen beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24.06.2013 waarbij het verzoek om machtiging tot verblijf o.b.v. art. 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, van een arrest van de RvV inzake het beroep tegen beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 04.12.2013 waarbij het verzoek om machtiging tot verblijf o.b.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard én van een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Truiden i.v.m. de aanvraag tot huwelijksvoltrekking dient de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoeker."*

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist in zijn middel de feitelijke vaststelling niet dat hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hem in beginsel op grond van voormeld wetsartikel *"een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten"* *"moet"* afgeven. Verzoeker is echter van mening dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn concrete situatie en verbindt deze vaststelling aan de aangevoerde schendingen van artikel 3 en 8 van het EVRM.

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.5. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de blote bewering dat een terugkeer naar Armenië voor verzoeker om politieke redenen een risico zou inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan de bepalingen waarop de asielinstanties zich baseren bij de behandeling van een asielaanvraag, doch hij brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van zijn betoog. Derhalve toont hij niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling (cf. RvS 19 december 2003, nr. 126 663).

3.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.7. Verzoeker wijst in zijn middel op zijn duurzame relatie met de moeder van zijn kind die tot verblijf gemachtigd is en met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten. De Raad stelt op grond van de gegevens uit het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 3-6) vast dat het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker bewezen kan worden geacht. Los van het loutere bestaan van dit gezinsleven dient echter te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Er werd enkel vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker toont niet in het minst aan dat hij enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben en dat het voor hem en zijn gezin onmogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De louter hypothetische overwegingen van verzoeker dat hij een nieuwe aanvraag tot huwelijksvoltrekking zou gaan indienen en dat zij voor dit onderzoek ter beschikking zouden moeten blijven van de bevoegde instanties en zijn bewering dat hij hier het centrum van zijn belangen zou hebben, doen in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris geen positieve verplichting ontstaan om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

3.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De zorgvuldigheidsplicht werd niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN